

լուծեան հակամեջ են՝ և այս այն երկիրն է, յորում ամեն տեղերէն աւելի հզօրին իրաւունքը արդար համարուած է. ուստի ի՞նչ զարմանք, որ դատաւորը վաճառականին յարուցած պահանջը արդարացի համարելով՝ խեղճ հոտառուն դատաւարտեց կամ զումար մի տուգանել և կամ հարստին դերի դառնալ:

Արեւաբերեակայել խեղճ մարդուն վիշտը՝ երբ յանկարծ իւր մէկ հատիկ հարբստութենէն զրկուեցաւ, որ էր ազատութիւնը: Բարեբաղդարար յաջող դէպքէ մը օգուտ քաղելով՝ կարողացաւ թագաւորին ոտքն իյնալ և մի առ մի պատմել նմա իւր զխէն անցածը՝ շահելով նորա համակրութիւնը:

Թագաւորը, որ՝ ինչպէս պիտի տեսնեմք՝ իրաւամբ կպարծէր իւր արդարութեամբն ու անկողմնասիրութեամբը, տէրն ու զերին առջևը կանչել տուաւ և ասաց վաճառականին:

— «Վիտեմ՝ որ այս մարդը քեզ տրուած են, որ և կանոնաւոր դատաստանի զօրութեամբ քո զերին կհամարուի. բայց որովհետեւ ես համակրութիւն մի կզգամ՝ դէպ ի նա, զին մը կտրէ ինձ ծախելու համար, և ես կհրամայեմ իսկոյն քեզ այդ զինը վճարել:

Եղահ վաճառականը յանկարծադէպ շահու մը հոտն առնելով՝ առանց շփոթելու սաստիկ բարձր զին նշանակեց. իսկ թագաւորը առանց յօնքերը քոստելու հրամայեց ասելով.

— «Բերէք օթոցը և վերան համրեցէք այս մարդոյ պահանջած զումարը զերւոյն ազատութեանը համար»:

Թագաւորին հրամանը իսկ և իսկ կատարեցաւ, և երբ բոլոր զումարը ղիզուելով՝ վաճառականը ազահարար ձեռքերը երկնցուց՝ որ վերցնէ,

— «Վաղրէ, զոռաց թագաւորը, այս մարդը բաւականացած էր միայն կերակուրներդ հոտոտելով, այս զումարը նորա փրկականաց զինն է, տեղն է որ զու ևս զայն միայն տեսնելով կշտանաս:

Վամպոճայի ժողովուրդը սիրով լսեց այս դատաստանը, որոյ վերայ ցարդ ևս կծիծաղէ:

ՅԱԼԱՐԱՐ ՀԱՅԻՄԱՆԻ ԼՐԱԳՐԷՆ ՊԱՐԴԻՍԵՆԵՐ
ԹԱՐԳՄ. ՀԱՅԻՄՐԴԻ.

ԳԱՐՈՒՆ ՊԱՆԴԻՍԻՆ.

Աջ կողմն Մասիս՝ ծախս Արագած
Զիւնտիայլ զլուխներն արեւուն պարզած՝
Կողջունեն վսեմ՝ զարունն ծաղկալից,
Թռչնոց դայլայլիկ նոցա ծայնակից
Կհնչեցընեն զեթերս հայրենեաց,
Շնորհացդ երգարան վննելով՝ Աստուած: . . .

Պարտիզիս ծառեր, պտկած քողքոջած՝
Պայծառ արեգին կընդունին զհամբոյր,
Պտղատուն և՛ անպտուղ նոր կեանք ոտացած
Զեփիւռին խառնած իւրեանց անոյշ բոյր՝
Կենսատու Տիրոջ կըլնան խնկարկու,
Որ զարուն փոխեց զմեռն անարկու:

Կանաչազարդ քօղ երեսին ձգած
Արարատեան դաշտ քաղցրիկ կծպտի,
Բազմերանդ ծաղկամբք լսեջը զտրդարած
Կփայլի ջինջ զեղ Հայ օրիորդի,
Զի բնութիւնն նորա նազելի փեսայն
Ընդունած է դէմք զուարթազեղ մանկան:

Երկնից օրհնութիւն ի ցօղ և յանձրել
Կիջնայ բընութեան իբր օժիտ՝ պարդել.

Եւ ծննդաբեր նորոգ զօրութեան
Կթափանցէ շողն ոսկեփունջ արեւ,
Զի մահկանացուն բարեօք լիացած
Յիշէ իւր պարտքերն առ Տէր իւր Աստուած:

Զանդակաց հնչին քաղցր ու ներդաշնակ
Պահեցող մարդկան կներշնչէ կեանք,

Եւ հաւատացեալ Հայ անմեղ եղիք
Պահոց հետ գարնան կուտան ջատիկ,
Զի գիտեն պսնքը կենաց պատուէր է՝
Զերդ ծինն ու ձեռ զարուն կրերէ:

Գիտեն ի փորձոյ իրր նախնեաց աւանդ,
Որ իւրեանց այգիք, անդաստան եւ արտ
Ըստ բարի գործոց կըլլան պտղաբեր,
Մեղաց պատիժ են կարկուտ, Թրթուրներ,
Եւ զարնան այս գեղ զըւարթ՝ ցանկալի
Խղճաւոր մարդոյ համար յարդ չունի:

Անտարքեր այժ այս զարդուց բնութեան
Որք աշխատանքէ՝ գործէ խոյս կուտան,
Քանզի բնութիւնն արմնցած կեռայ
Եւ վերջին միջատ մեղ յորդոր կուտայ,
Բայց մահկանացուն ի ընէ անձնասէր
Գարնան վաղանցիկ վնեղն չյիշեր:

Զեն յիշեր շատերն որ կեանքն է գարուն,
Եւ զարնան պէս կարծ՝ վարդ փափուկ այգուն,
Անժամանակ ցող՝ Թեթեւ մի խորշակ
Կխամբէ մեր այս գեղածածաղ կեանք,
Եւ ինչպէս յաջող չէ ամէն զարուն,
Այսպէս շատ մարդոյ եւ կեանքն յետ մտնուն՝

Բայց ինչու մեր կեանք չէ յարատեւակ . . .
Աղօտացաւ օրն, մթնեց արեգակ,
Փոխեցաւ յանկարծ բնութեան պատկերը,
Յիշեցի պանդուխտս անցեալ օրերը՝
Դարձայ նայեցայ Մառիս Լ՝ Արագած
Զիւնափայլ զլուխներն ամպով են ծածկուած:

Ո՛վ իմ հայրենեաց, զոչեցի, Աստուած,
Տօր քո անձրեւը ծառոց եւ ծաղկանց:

Եւ քո բանաւոր ծառոց՝ հայկազանց
Գարնան հետ սիրոյ աղբիւրներդ բաց,
Որ շնորհիւ աւուրց փրկին յարութեան
Մեր մթին օրերն ի լոյս շողշողան:

ՀԱՅԿՈՐԴԻ.

Ի Վաղարշապատ:

ՔԱՌԱՅԱՆ ԿՊՐՈՅԱՍԻՐՈՒԹԻՒՆ.

ՈՒՍՈՒՄՆԱՍԻՐՈՒԹԻՒՆ, ԱՌԱՏԱԶՆՈՒԹԻՒՆ,
ԱԶԳԱՍԻՐՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ՄԻԱԲԱՆՈՒԹԻՒՆ.

Ա.

Պատկեր Ուսուցանելու:

Այս զարուս մէջ ամեն տեղ Հայն
Պուզէ Գարոց, Ուսուցանալ.

Տղոց, աղջկանց պէտք է ուսում
Ինձ հետ շատերն են զոռզոռում.

Բայց արի տես ինձ պէս ոչ մին
Արնայ այդ բանն ընել կարգին.

Դպրոցն պահողն զիտուն պիտի,
Ինձ պէս մէկն էլ կգտնուի:

Հազար ասի, բարեկամներ,

Թէ խրատներուս պէտք է լսել,

Թէ վարժապետ պէտք է զըտնաք

Որ աշակերտք չըլլան անկարգ.

Բայց թէ չեղաւ զիտուն վարպետ՝

Թող փոքր ինչ լինի տգէտ.

Այն ատեն փողն կերթայ պակաս՝

Ուսեաց տեղը քիչ պահենք պաս.

Փոր կշտանայ՝ լինի չալալ,

Նոյն բանը չէ՞, կայ մէկ փնաս:

Բ.

Պատկեր Աւարակներու:

Երաւ ասիր, զիտուն եղբայր,

Քիչ ուսումը փնաս չտար.